

Jezusovo vstajenje

Prvi dan tedna je prišla Marija Magdalena navsezgodaj, še v temi, h grobu in je videla, da je kamen odstranjen od groba. Tedaj je stekla in prišla k Simonu Petru in k drugemu učencu, ki ga je imel Jezus rad, ter jima rekla: »Gospoda so vzeli iz groba in ne vemo, kam so ga položili.« Peter in oni drugi učenec sta šla ven in se odpravila h grobu. Skupaj sta tekla, vendar je drugi učenec Petra prehitel in prvi prišel h grobu. Sklonil se je in videl povoje, ki so ležali tam, vendar ni vstopil. Tedaj je prišel tudi Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil v grob. Videl je povoje, ki so ležali tam, in prtič, ki je bil na Jezusovi glavi, vendar ni ležal s povoji, temveč posebej zvit na drugem mestu. Tedaj je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prvi prišel h grobu; in videl je in veroval. Nista še namreč umevala Pisma, da mora vstati od mrtvih. Jn 20,1-9

Veselje vstajenja

Ob poslušanju beril pri vigiliji sem razmišljal o veselju, ki ga prinaša velika noč. Zdi se, da bi lahko delili veselje na dvoje, tako kot Sveto pismo, na starozavezno veselje in veselje nove zaveze. Stara zaveza nas navdaja z veseljem nad Bogom:

- Stvarnikom, ki je poskrbel **za lepoto stvarstva**, ki jo lahko občudujemo,
- ki je skozi zgodovino Izraelskega naroda pokazal **svojo moč**, da mu lahko zaupamo,
- ki je po svojih služabnikih razodeval **božjo modrost**, za katero se mu lahko zahvaljujemo.

Z velikonočno vigilijo smo bili povabljeni, da se veselimo torej Božje lepote v stvarstvu, da ga cenimo, ga spoštujemo in zanj skrbimo. Povabljeni smo, da zremo v zgodovino in slavimo mogočna Božja dela in moč, po kateri Gospod vse vodi. Ob pogledu na modre zakone in zapovedi, ki smo jih po očakih in prerokih od Boga prejeli, smo povabljeni, da to dediščino varujemo.

Če nam je vse to že podarjeno v stari zavezi, kaj prinaša potem Jezusovo vstajenje? Pogled na Jezusa križanega, kaže čisto novo podobo. In najbrž nas prenavlja le, če smo pripravljeni z njim umreti, kot pravi apostol Pavel. Pogled na Jezusovo podobo je prava revolucija. Jezus je Bog, ki:

- **nima ne podobe ne lepote** – do konca iznakažen,
- **je preziran in zasmehovan** – imeli so ga za norega,
- **potrebuje pomoč** Simona iz Cirene, je Bog, ki ne more stopiti s križa.

In v čem je naše veselje z vstajenjem dopolnjeno? Če se lahko do Jezusovega vstajenja veselimo predvsem lepega stvarstva, **se po vstajenju lahko sprejmemo tudi v svojih manj lepih plateh**. Sprejeti svoje telo, svoje hibe, svoj videz. Vsi bi radi izpadli lepi, a z vstajenjem je ta skrb odveč. Vsi kruljavi, hromi, gobavi so po vstajenju Božja podoba. Gospod, kaže na minljivost iznakažene podobe in trajnost notranje lepote, če le ostajamo zvesti Očetovi volji. Pokaže nam globljo lepoto, ki je svet ne vidi, ki jo celo prezira, pa vendar se prav po tej iznakaženosti, a globoki notranji lepoti spreminja svet.

Če smo se prej lahko veselili modrosti, jo želeli posnemati, pa nam z vstajenjem Gospod kaže, kako **On sam stopa v svet človeške norosti, da bi pokazal novo razsežnost modrosti**. Modrost ni več v sposobnosti in uspehu. Modrost je v nespameti križa, ki postaja znamenje odrešenja. V Božjem objemu je vsak naš uspeh začetek novega življenja, vsako doživljanje ponižanja, začetek povišanja, vsak padec začetek vstajenja. Tisto, kar je nespamet pri ljudeh je postalo modrost pri Bogu. In v tem je nova svoboda.

Če smo se prej lahko tolažili z močjo, ki nam jo daje Bog, pa nam Jezusovo trpljenje in njegova smrt govorita o popolnem polomu. **Jezusova nemoč ozdravlja naš obup, ko smo nemočni, negotovi, hromi.** Govori nam, da mora seme razpasti, če hoče iz njega pognati novo življenje.

Velika noč je veselje novih nebes in nove zemlje, je veselje nove lepote, nove moči in nove modrosti. Je povabilo, da ležemo v grob svojih človeških predstav. Da dovolimo pokopati svoja pričakovanja in razočaranja, ki se oklepajo videza, uspehov in lastne pameti. Pokopati, da bi lahko vstali.

Srečanje z Vstalim pa nam hkrati govori o čudovitem Božjem odpuščanju. Gospod ne obsoja, je poln odpuščanja in ljubezni. V njegovem objemu je vedno dovolj prostora za vsakega grešnika. Kako čudovito veselje! In ne nazadnje je veselje velike noči, **veselje zmage življenja nad smrtjo.** Če s Kristusom umiramo, bomo z njim vstali. On nas ne bo pustil v podzemlju, le stopimo k njemu, ki nas čaka ob praznem grobu.

Koliko razlogov za vstajenjsko veselje! Zato želim vsem, da bi to veselje začutili in ga mogli živeti vsak dan, v vsakem odnosu, v vsakem trenutku uspehov in neuspehov, bolečine in radosti. **Vesela aleluja!**